

Číslo jednací: 19A 48/2020 - 26

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobkyně: **A. G.**
státní příslušnost Moldavská republika
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 11. 2020, č.j. CPR-36433-3/ČJ-2020-930310-V243

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 19. 11. 2020, č.j. CPR-36433-3/ČJ-2020-930310-V243, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Petra Novotného, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 19. 11. 2020, č.j. CPR-36433-3/ČJ-2020-930310-V243 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,

Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 11. 2020, č.j. CPR-36433-3/ČJ-2020-930310-V242 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a stanovena doba 1 roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, jejíž počátek byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování; zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování cizince je možné.

II. Žalobní body

2. Žalobkyně namítala, že správní orgány porušily ust. § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu a dále ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, neboť nebyl dán zákonný důvod pro správní vyhoštění, nesouhlasila s tím, že by v případě žalobkyně bylo dáno důvodné nebezpečí, že by mohla při svém pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
3. Měla za to, že porušení ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 12. 6. 2020, č.j. MZDR-20599/2020-8/MIN/KAN, žalobkyní ve spojení se skutečnostmi, že nedisponuje potvrzením o provedení testu RT-PCR na přítomnost SARS-CoV-2 s negativním výsledkem nikoli starším než 4 dny a neohlásila svůj vstup krajské hygienické stanici, nepostačují k učinění závěru, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobkyně při svém pobytu na území mohla nadále závažným způsobem narušovat veřejný pořádek. Poukázala na to, že jednoznačně deklarovala, že je připravena okamžitě podstoupit provedení testu na přítomnost koronaviru, přičemž žalovanému nic nebrání, aby provedení testu zajistil. Žalobkyně byla připravena po svém příjezdu si test na koronavirus zajistit a přihlásit se na příslušnou hygienickou stanici, avšak zajištěním ze strany správního orgánu jí to bylo znemožněno. Z toho dovozovala, že nepředstavuje riziko pro společnost. Shrnula, že dle jejího názoru není důvodné nebezpečí, že by při pobytu na území mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ani to, že by se s ohledem na bezohledné a pro společnost velmi nebezpečné předchozí jednání žalobkyně bylo důvodné nebezpečí, že by mohla ve svém jednání pokračovat a závažným způsobem narušit veřejný pořádek, neboť nic z toho nebylo prokázáno. Žalobce pro Českou republiku nepředstavuje žádné nebezpečí, ani riziko. V návaznosti na uvedené odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2020, č. j. 6 Azs 333/2020-30.
4. Dále tvrdila, že byla do schengenského prostoru vpuštěn zcela legálně, neboť disponovala platným biometrickým pasem, který opravňuje státní příslušníky Moldávie k legálnímu pobytu na území členských států Evropské unie.

5. Nesouhlasil s tím, že by mohl vycestovat do Moldavska, tvrdil, že tam panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd, není zde bezpečno pro civilní obyvatelstvo, jedná se o nedemokratickou zemi, napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na odůvodnění obou správních rozhodnutí, neboť žaloba obsahuje totožnou argumentaci, na kterou již bylo v rozhodnutích reagováno.
7. Ve svém postupu neshledala žádné pochybení a navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
9. Žalobkyně byla zajištěna hlídkou policie dne 29. 9. 2020, neboť bylo dáno podezření, že přicestovala a pobývala v ČR v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR, které upravuje podmínky vstupu na území, neboť nesplnila žádnou ze stanovených výjimek.
10. Dne 30. 9. 2020 bylo s žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie dle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, a to na základě skutečnosti, že žalobkyně na území narušuje závažným způsobem veřejný pořádek.
11. Žalobkyně při svém výslechu dne 30. 9. 2020 do protokolu uvedla, že na území ČR přicestovala dne 16. 7. 2020 s biometrickým cestovním pasem Moldavska, a to za prací. Dále sdělila, že pracuje v Praze jako pomocná síla v U., kde se prodávají saláty a džusy. Bydlí se svými krajany v bytě, přesnou adresu ale nezná. Po příjezdu se nikde k pobytu nehlásila. Test na covid nemá a ani jej nikdy neabsolvovala. Je si vědoma, že zde bez pracovního povolení nemůže pracovat, ale nebyla si vědoma, že by zde pobývala nelegálně, o existenci ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 12. 6. 2020 nevěděla. Svůj vstup na území neohlásila na příslušné Krajské hygienické stanici. Je zdráva a neužívá žádné léky, má turistické pojištění, v ČR nikdy o azyl nežádala. V Moldavsku bydlí ve vlastním domě s rodinou, má dvě děti a sourozence. V ČR nikoho nemá, nemá zde žádné kulturní ani společenské vazby, majetek, závazky nebo pohledávky. Uvedla, že se bude vracet do Moldavska, není ji známá žádná překážka, proč by nemohla vycestovat, je to pro ni bezpečná země a nic ji tam nehrozí, v případě vyhoštění vycestuje dobrovolně.
12. Dne 30. 9. 2020 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí s odůvodněním, že žalobkyně se během svého pobytu na území dopustila protiprávního jednání spočívajícího v tom, že dne 16. 7. 2020 vstoupila na území České republiky v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 12. 6. 2020, č.j. MZDR-20599/2020-8/MIN/KAN, k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2 (dále jen

„ochranné opatření MZDR“), dle kterého byl s účinností od 12. 6. 2020 nařízen zákaz vstupu na území České republiky pro všechny cizince, kteří neměli ke dni 12. 3. 2020 na území ČR přechodný pobyt nad 90 dnů nebo trvalý pobyt, pokud nespádají do stanovených výjimek. Vedle toho, že žalobkyně uvedené ochranné opatření porušila, nedisponovala potvrzením o tom, že byl u ní proveden RT-PCR test na přítomnost SARS-CoV-2 s negativním výsledkem, a svůj vstup ani neohlásila příslušné hygienické stanici, která by rozhodla o nezbytných karanténních opatřeních, případně o izolaci. Z toho správní orgán I. stupně dovozoval, že v případě žalobkyně existuje důvodné nebezpečí, že by mohla při svém pobytu na území nadále závažným způsobem narušovat veřejný pořádek tím, že svým setrváním na území nemůže dostát ochrannému opatření MZDR, její další setrvání pak představuje riziko pro společnost. Uvedl, že hlavním cílem ochranného opatření MZDR je přerušit souvislý epidemický proces a zastavit epidemii v co nejkratším čase a za co nejmenších ztrát lidských životů za současné minimalizace negativních dopadů do ekonomiky, čehož lze dosáhnout mj. omezením pohybu osob; žalobkyně prokazatelně vstoupila na území ČR v době platnosti tohoto opatření, aniž by spadala do uvedených výjimek, tedy přes vyslovený zákaz, nesplnila tím podmínky vstupu a stala se rizikem pro ČR, neboť mohla způsobit zavlečení onemocnění Covid-19. Tím, že žalobkyně porušila ochranné opatření MZDR, porušila závažným způsobem veřejný pořádek, neboť u osob vstupujících svévolně na území ČR není možné provádět případnou kontrolu nařízené karantény či provádět jejich testování na onemocnění COVID-19, jejich volný pohyb po území je tak bezpečnostním rizikem, pokud by byla žalobkyně nakažena, mohl by se virus nekontrolovaně šířit, což by mělo značný dopad na ekonomiku a zdravotní systém. Měl za to, že žalobkyni nic nebránilo zjistit si aktuální informace o možnostech vstupu do ČR, což však neučinila. Ze skutečností, že žalobkyně v době pandemie velkého rozsahu i přes ochranné opatření MZDR vstoupila a pobývala na území ČR, čímž porušila ust. § 69 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, a svůj vstup nikde nehlásila, dovozoval důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla závažným, způsobem narušit veřejný pořádek, a to zejména tím, že by mohla pokračovat v popsáném jednání, kterým dala jasně najevo svůj postoj k zákonům České republiky. Měl za to, že tím byly jednoznačně naplněny podmínky pro aplikaci ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Zabýval se výkladem pojmu závažné narušení veřejného pořádku, kdy se jedná o neurčitý pojem, vyšel z toho, že se jedná o stav, kdy jsou dodržována pravidla chování výslovně vyjádřená v právních předpisech, i pravidla výslovně právními předpisy nevyjádřená, za předpokladu, že jejich zachování je podle obecného názoru většiny lidí v určitém místě a čase nutnou podmínkou pokojného stavu, konkrétní obsah tohoto pojmu dle zákona o pobytu cizinců se vztahuje především k překračování státních hranic, dodržování podmínek pro pobyt cizinců na území ČR a dodržování jiných právních norem cizinci včetně ochranného opatření MZDR, poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011 č.j. 3 As 4/2010-151. Shledal, že žalobkyně vědomě a závažně narušovala právní normy České republiky, jednala proti chráněnému zájmu společnosti, jímž je ochrana zdraví osob usídlených na území ČR. Posuzoval též přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu ust. § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, zásah považoval za přiměřený, přihlédl k tomu, že v ČR žalobkyně nemá žádné vazby, ať už osobní, rodinné, ekonomické či majetkové, dosud zde pobývala pouze krátce, oproti tomu v Moldavsku má veškeré rodinné i materiální zázemí, vyhoštěním tak nebudou

žádné její vazby nepřiměřeně zasaženy. Protiprávní jednání žalobkyně hodnotil jako velmi závažné a nežádoucí, kdy existuje důvodné nebezpečí recidivy. Její vycestování do Moldavska hodnotil jako možné s ohledem na to, že se jedná o bezpečnou zemi původu dle vyhlášky č. 328/2015 ze dne 3. 12. 2015 a žalobkyně neuvedla žádné okolnosti svědčící o tom, že by jí ve vlasti hrozilo nebezpečí. Dobu, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území ČR, stanovil v dolní hranici zákonné sazby, která může činit až 10 let, přihlédl k tomu, že se jedná o zavrženíhodné jednání, kdy žalobkyně porušila ochranné opatření MZDR, navíc přicestovala ze země, ve které nebylo onemocnění COVID-19 pod kontrolou, na druhou stranu však vzal v potaz, že se jednalo o první porušení ze strany žalobkyně, dobu 1 roku tak považoval s ohledem na všechny okolnosti daného případu za adekvátní.

13. Proti rozhodnutí se žalobkyně odvolala, jeho argumentace je v podstatě totožná s výše uvedenými žalobními body.
14. Žalovaná v napadeném rozhodnutí ve shodě s prvostupňovým rozhodnutím uvedla, že podle charakteru chování a jednání žalobkyně je namístě závěr o existenci důvodného nebezpečí narušení veřejného pořádku závažným způsobem. Doplnila, že v případě žalobkyně se nejedná o pouhý neoprávněný vstup, nýbrž zcela flagrantní a bezohledné porušení předpisů v době, kdy po celém světě panuje závažná bezprecedentní situace nebývalého rozsahu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobkyní uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po provedeném jednání a zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
17. Ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 12. června 2020, č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN/KAN, byl s účinností ode dne 15. června 2020 zakázán vstup na území České republiky pro všechny cizince, kteří neměli ke dni 12. března 2020 na území České republiky přechodný pobyt nad 90 dnů, nebo trvalý pobyt (s výslovně uvedenými výjimkami). Žalobkyně namítá, že její jednání nezakládá důvod pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území ČR přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

18. Výše uvedenou otázkou se již ve svém rozhodnutí ze dne 16. 12. 2020, č. j. 6 Azs 333/2020-30, zabýval Nejvyšší správní soud, který mimo jiné uvedl, že „Vykládá tento pojem (veřejný pořádek) shodně jako Soudní dvůr Evropské unie – ten opakovaně judikoval, že tento pojem předpokládá v každém případě kromě narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení zákona, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti, přičemž tento závěr se musí opírat o individuální posouzení případu, nelze vycházet jen z obecné praxe či jakékoli domněnky (rozsudek ze dne 11. června 2015 ve věci C-554/13 Zh. a O., body 50 a 60, shodně srov. rozsudek ze dne 2. července 2020 ve věci C-18/19 WM, bod 43). Z judikatury Soudního dvora dále vyplývá, že (ani) samotné odsouzení státního příslušníka třetí země v trestním řízení samo o sobě nestačí k tomu, aby byl považován za hrozbu pro veřejný pořádek (již citovaný rozsudek Zh. a O., body 50 a 54, či rozsudek ze dne 16. ledna 2018 ve věci C-240/17 E, bod 49).
19. Nejvyšší správní soud rovněž upozornil, že účelem § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců je především ochrana veřejného pořádku do budoucna (jde v první řadě o opatření, nikoli o trestání za jednání v minulosti). Toto ustanovení umožňuje správní vyhoštění cizince, který by mohl narušit veřejný pořádek – nikoli cizince, který veřejný pořádek narušil [jak stanoví § 7 5 o dst. 2 p ísm. e) a f) v e v ztahu k důvodům pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu – srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. dubna 2013 č. j. 5 As 73/2011 - 146, č. 2882/2013 Sb. NSS, ve vztahu k § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, či rozsudek ze dne 19. listopadu 2020 č. j. 6 Azs 181/2020-42 ve vztahu k čl. 9 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty].
20. Na základě uvedených východisek Nejvyšší správní soud uzavřel, že vstup na území České republiky v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví nelze samo o sobě kvalifikovat jako skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti a rozhodně nesvědčí o tom, že by stěžovatel představoval takové ohrožení v budoucnu. Lze souhlasit s tím, že v okamžiku vstupu na území České republiky představoval stěžovatel jisté riziko pro veřejné zdraví. V době rozhodování žalovaného (tj. o dva měsíce později) však již nebyl o nic rizikovější než kdokoli jiný, kdo ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví neporušil. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále uvedl, že veřejné zdraví chrání zákon o pobytu cizinců prostřednictvím § 119 odst. 1 písm. c) bodu 3, který umožňuje uložit správní vyhoštění cizinci, který by mohl při pobytu na území závažným způsobem ohrozit veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění. Toto ustanovení však lze použít pouze v případě, že cizinec nemocí, kvůli níž bylo vydáno ochranné opatření podle § 68 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, skutečně trpí. A i v takovém případě lze se správním vyhoštěním spojit zákaz vstupu na území členských států Evropské unie nejdéle na tři roky. Bylo by nelogické, aby bylo možné případy, kdy cizinec veřejné zdraví neohrožuje, protože infekčním onemocněním netrpí, postihovat prostřednictvím přísnějšího § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců chránícího veřejný

pořádek, umožňujícího zakázat vstup na území členských států Evropské unie až na deset let.

21. Z výše uvedeného tak vyplývá, že žalobkyni nelze považovat za hrozbu pro veřejný pořádek, a proto jí nelze uložit správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba tak je důvodná, a proto Městský soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je správní orgán vázán (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).
22. Žalobkyně dále namítala, že je držitelkou platného biometrického pasu Moldavské republiky, a z tohoto důvodu do České republiky vstoupila a pobývala zde legálně. Tato další námitka již důvodná není.
23. Soud uvádí, že v případě žalobkyně v souladu se žalovaným neshledal, že by její případ bylo možné podřadit pod některou z výjimek ze zákazu vstupu na území ČR, které jsou upraveny ochranným opatřením MZDR účinným v době vstupu žalobkyně, když žalobkyně jakožto občanka Moldavské republiky přicestovala na území ČR za deklarovaným účelem výkonu práce. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že žalobkyně disponuje platným biometrickým moldavským pasem, jelikož žalobkyně vstoupila na území ČR v době, kdy bylo účinné ochranné opatření MZDR, přičemž toto ochranné opatření žalobkyni vstup a setrvání na území ČR jednoznačně zakazovalo. Skutečnost, že žalobkyně je držitelkou biometrického pasu, výjimku z tohoto zákazu nepředstavuje. Nelze tedy přisvědčit žalobní námitce, že by žalobkyně na území ČR vstoupila a pobývala zde v souladu s právními předpisy, naopak v tomto směru soud vyhodnotil závěr žalované jako správný, žalobkyně ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví porušila, když na území ČR vstoupila bez ohledu na vyslovený zákaz vstupu a dále zde setrvala. Takové jednání však nepředstavuje důvodné nebezpečí, že by žalobkyně mohla při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
24. K námitce ohledně nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně z důvodu nepříznivé ekonomické a bezpečnostní situace v Moldavské republice soud uvádí, že žalovaná se podrobně zabývala též otázkou, zda přijaté opatření nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně. Z výpovědi žalobkyně přitom bylo zjištěno, že v návratu do vlasti jí nebrání žádná překážka, nehrozí jí tam žádné nebezpečí, naopak tam má veškeré rodinné a majetkové zázemí, má tam rodinu, oproti tomu v České republice si žádné vazby nevytvořila. Žalovaná poměry žalobkyně podrobně a správně zhodnotila, dále se zabývala též objektivními poměry v domovském státě, kdy vyšla z toho, že dle vyhlášky č. 328/2015 ze dne 3. 12. 2015 je Moldavská republika bezpečnou zemí původu. Soud v tomto postupu neshledal žádné pochybení, žalovaná správně vyhodnotila, že přijaté opatření nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně nepředstavuje. Daná žalobní námitka je pouze obecná a nepodložená žádnými důkazy či jejich návrhy, žalobkyně vůbec neuvádí, jaké konkrétní nebezpečí by jí v zemi původu mělo hrozit a pro které by její vycestování do vlasti nebylo možné. Sama žalobkyně při svém výslechu

do protokolu uvedla, že jí v Moldavsku žádné nebezpečí nehrozí. Soud tak tuto námitku rovněž vyhodnotil jako nedůvodnou.

25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, byla v řízení zastoupen advokátem. Zástupce žalobkyně v řízení učinil tři úkony právní služby – převzetí a příprava právního zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], sepsání a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a účast na jednání soud dne 25. 1. 2021 [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3 100 Kč, podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu je k této částce třeba přičíst ještě 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů. Podle ustanovení § 57 odst. 2 s.ř.s. je-li zástupcem účastníka advokát, který je plátcem daně, patří k nákladům řízení rovněž částka, která odpovídá příslušné sazbě daně, vypočtená z odměny za zastupování a z náhrad určených podle § 35 odst. 2 věty druhé. Odměna advokáta byla zvýšena o DPH ve výši 21 %, tj. 2 142 Kč. Celkem tak náklady řízení žalobkyně činí 12 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. ledna 2021

JUDr. Tomáš Louda v. r.
samosoudce